



(település neve)-i Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.254/2023/12.

A felperes:

(felperes neve) (lakcím)

A felperes képviselője:

Dr. Schmidt Tamás ügyvéd (ügyvéd címe.)

Az alperes:

(alperes neve). (székhelye.)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (iroda címe); ügyintéző:

dr. Kovács Loránd ügyvéd)

Az ügy tárgya:

személyiségvédelmi igény érvényesítése és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

(település neve)-i Törvényszék 20.P.20.085/2022/26.

A fellebbezést előterjesztő fél és a beadvány sorszáma:

felperes, 20.P.20.085/2022/27.

alperes, 20.P.20.085/2022/28.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint megváltoztatja:

Mellőzi az alperes kötelezését a (weboldal neve) weboldalon 2016. december 9. napján 9 óra 45 perckor megjelent cikk egészének eltávolítására és kötelezi, hogy a cikkből a felperes nevét és az ügyvédi iroda megnevezését távolítsa el.

Az alperes által a felperes javára fizetendő sérelemdíj összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 600.000 (hatszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetékből a felperes 2.620.000 (kettőmillió-hatszázhuszezer) forint, az alperes 120.000 (százhuszezer) forint megfizetésére köteles a Magyar Államnak a Nemzeti Adó-és Vámhivatal illetékbevételi számlájára.

Az illetékfizetési kötelezettség a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 25 éve egyéni ügyvéd, büntetlen előéletű.

[2] A felperes (utca neve) utcai ügyvédi irodájában a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Irodája 2016. december 8-án házkutatást tartott: az előtte 29022/145-10351/(...). számon (személy neve) és társai ellen pénzmosás büntettének megalapozott gyanúja miatt indult eljárással összefüggésben álló személyek által kötött adásvételi szerződések aktáit kívánták felkutatni. A felperest azzal gyanúsították meg, annak ellenére, hogy a 2014. december 19-én általa szerkesztett ingatlan adásvételi szerződésben megjelölt vételár a helyben szokásos közismert ártól feltűnően eltér, az ezt érintő jelentési kötelezettségének nem tett eleget. A felperes nem tett vallomást és panasszal sem élt.

[3] A fentiekkel kapcsolatban 2016. december 9-én 10 óra 19 perckor a főügyészség az alábbi közleményt adta ki: „A külföldi ország neve-ban prostituáltakat futtató (település neve)-i bűnszervezettel kapcsolatos nyomozásban a (X) Megyei Főügyészség és a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda csütörtökön házkutatást tartott egy (település neve)-i ügyvédi irodában. A bűnszervezet tevékenységének felderítésére korábban közös (külföldi ország neve)-magyar nyomozócsoport alakult. A mostani házkutatás célja olyan ingatlanokkal kapcsolatos, szerződések felkutatása és lefoglalása volt, amely szerződések a gyanú szerint azért készültek, hogy a bűnszervezet tagjai az illegális bevételek eredetét leplezzék(Y) A tegnapi nap folyamán a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda az okiratok

szerkesztésében, elkészítésében közreműködő ügyvédet pénzmossással kapcsolatos bejelentés elmulasztásának vétsége miatt gyanúsítottként is kihallgatta. A gyanú szerint az ügyvéd ingatlan adásvételek kapcsán nem tett eleget azon törvényi kötelezettségének, miszerint be kell jelenteni a területi ügyvédi kamaránál az olyan szerződéseket, amelyekkel kapcsolatban pénzmosság gyanúja merül fel. Az ügyvéd a gyanúsítással szemben panasszal nem élt. A nyomozás a (X) Megyei Főügyészség fokozott ügyészi felügyelete mellett van folyamatban.”

[4] A (napilap neve) című napilap újságírója ugyanezen a napon megjelent a felperes ügyvédi irodájában. Kérdésére a felperes elismerte a házkutatás tényét, egyéb információkat azonban nem közölt. Az újságíró nem tett említést arról, hogy a házkutatással kapcsolatban cikk fog megjelenni és nem kért, a felperes pedig nem adott engedélyt arra, hogy a neve bármilyen tájékoztatásban megjelenjen.

[5] A (weboldal neve) weblapon 2016. december 9-én 9 óra 45 perckor „(település neve)-i prostiklán ügy: házkutatás volt a (felperes neve) ügyvédi irodában” címmel, „Házkutatást tartott (felperes neve) ügyvédi irodájában csütörtökön a (X) Megyei Főügyészség és a készenléti rendőrség nyomozói” alcímmel cikk jelent meg. Ennek tartalma szerint a felperest érintő gyanúsítás arra vonatkozott, hogy ő végezte a prostiklánként elhíresült, külföldi ország neve- több városában lányokat futtató (Y) család ingatlanvásárlással kapcsolatos ügyeit. A házkutatás célja a bűnszervezet tagjai által az illegális bevételek eredetét leplező ingatlanokkal kapcsolatos szerződések felkutatása, lefoglalása volt. A cikk tartalmazta, hogy a felperes nem tett vallomást és nem élt panasszal a gyanúsítással szemben. Hivatkozott egy, a (napilap neve) című napilapban korábban megjelent cikkre, amely a (X) Megyei Főügyészség helyettes szóvivője MTI-nek adott tájékoztatására utalva azt tartalmazta, hogy egy (település neve)-i ügyvédet gyanúsítottként hallgattak ki a magyar-(külföldi ország neve) prostitúciós ügyben pénzmosság miatt indult nyomozás részeként. E cikk szerint a (település neve)-i ügyvédi irodában tartott házkutatás eredményeként lefoglaltak olyan ingatlanokkal kapcsolatos szerződéseket, amelyek a gyanú szerint a bűnszervezet tagjai illegális bevételei eredetének leplezését célozták(Y) Az ügyletkötés során közreműködő ügyvédet pénzmossással kapcsolatos bejelentés elmulasztásának vétsége miatt hallgatták ki gyanúsítottként. Tartalmazta azt is, hogy az ügyvédek kötelezettsége az olyan szerződések területi kamaránál történő bejelentése, amelyek kapcsán felmerül a pénzmosság gyanúja. A cikk szerint az ügyvéd nem tett vallomást és nem élt panasszal a gyanúsítással szemben.

[6] 2016. december 12-én a (napilap neve) című napilap „Fegyelmi indult a (település neve)-i sztárügyvéd ellen” címmel jelentetett meg cikket, amelyben a felperes (felperes neve) néven szerepel.

[7] A felperest a prostituáltakat futtató család pénzmossással kapcsolatos ügyében gyanúsították meg. Az ún. prostiklános ügy országos érdeklődést váltott ki az alperes cikkei nyomán.

[8] A cikk megjelenését követően a felperes ügyfelei érdeklődtek az ügyvédi irodában, hogy folytatja-e ügyvédi tevékenységét, mi lesz a folyamatban lévő ügyek sorsa. A büntető ügyek területén 2016. után pár évig csökkent a felperes ügyfeleinek száma, és 2019-2021. között ügyvédi tevékenységéből származó bevétele is alacsonyabb lett. Néhány megbízása megszűnt, a korábbi kiszámíthatóságot bizonytalanság váltotta fel. Az a hír terjedt el a felperesről, hogy nem praktizál.

[9] A cikk megjelenésének időpontjában a weboldal kiadója a (L.) Zrt. volt, ami 2019. szeptember 30-ával az alperesi társaságba történő beolvadással megszűnt, jogutódja az alperes.

A kereset és az ellenkérelem

[10] A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a (weboldal neve) internetes portálon 2016. december 9-én 9 óra 45 perckor megjelentetett, „(település neve)-i prostiklán ügy: házkutatás volt a (felperes neve) ügyvédi irodában” című cikkében megsértette a jóhírnévhez fűződő személyi jogát, mert abban valótlan tényt állított, amikor azt közölte, hogy a prostiklán ügyben lett meggyanúsítva, továbbá azzal, hogy csupán a vallomás megtagadását és azt rögzítette, miszerint nem élt panasszal a gyanúsítás ellen. Azzal, hogy a cikkben nem közölte a nyilatkozatát, amely szerint bűncselekményt nem követett el, valós tényt hamis színben tüntetett fel. Azzal pedig, hogy az alperes a teljes nevét szerepeltette, a személyes adatok védelméhez való jogát sértette meg. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől és kötelezését arra, hogy 15 napon belül tegye közzé saját költségén az ítélet keresethez kapcsolódó rendelkező részét, továbbá elnézést kérő nyilatkozatát a (weboldal neve) internetes portál nyitólapján 8 napig elérhetően, valamint a (napilap neve) napilap címlapján. Kérte kötelezni, hogy a cikket a (weboldal neve) weboldalról végleg távolítsa el. Emellett az alperest 5 000 000 Ft sérelemdíjban és 37 257 258 Ft kártérítésben kérte marasztalni. Perköltségigényét 2 000 000 Ft-ban, ezen felül tárgyalásonként és beadványonként 50 000 Ft-ban jelölte meg.

[11] Álláspontja szerint a cikk őt magánszemélyként érinti, téves az a tartalom, hogy ügyvédi irodaként működik(Y) Az általa sérelmesnek ítélt közlések sértő, valótlan tényállítások, amelyek alkalmasak arra, hogy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja(Y) Kiemelte: valótlan az az állítás, hogy az ún. prostiklán ügyben lett meggyanúsítva. Azon nyilatkozatának elhallgatásával pedig, hogy bűncselekményt nem követett el, az alperes valós tényt hamis színben tüntetett fel. Lényegesnek tartotta, hogy az ún. prostiklános és a pénzmosás miatti ügy két különböző eljárás volt, a gyanúsítottak és a vádlottak köre is eltért. Őt kizárólag pénzmosás kapcsán gyanúsították meg. Ezzel szemben a cikk teljes szövegéből az a következtetés vonható le, hogy az ún. prostiklános ügyben került meggyanúsításra, és nem is tagadta a bűncselekmény elkövetését. A cikkhez fűzött kommentek, észrevételek egyértelműen ezt közvetíti(Y) Véleménye szerint az alperes nem mentesülhet a felelősség alól az ügyészégi közleményre hivatkozással, mert az nem tartalmazta a nevét.

[12] Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 3. § (2) bekezdésére utalva kifejtette, a neve személyes adatnak minősül, annak a sajtóban való nyilvánossá tétele a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság gyakorlatának megfelelően csupán kivételes lehetőség és leginkább akkor indokolt, amikor erőszakos, vagy kiemelkedő értékre elkövetett, jelentős büntetési tétellel járó, emiatt közérdeklődésre számot tartó eljárás tárgyát képező bűncselekménnyel hozható összefüggésbe. A perbeli esetben azonban e feltételek egyike sem állt fenn: őt egy évi szabadságvesztéssel sújtható vétséggel gyanúsították és az eljárás utóbb felmentéssel zárult. Hangsúlyozta, az alperes úgy jelentette meg a nevét, hogy ehhez nem kérte a hozzájárulását, ahogyan a cikk megjelenéséről sem volt tudomása, emiatt nevének feltüntetése jogszabálysértő. Hivatkozott arra is, hogy a pénzmosás büntetével meggyanúsított személyek teljes neve nem szerepel a cikkben annak ellenére, hogy jóval súlyosabb bűncselekménnyel lettek meggyanúsítva. Rámutatott, a cikk alapján beazonosíthatóvá vált, nevének a cikkben való megjelenése sértette a jóhírnévét. Megítélése szerint mindezek következtében az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és a sajtóról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (3) bekezdése. Emellett a cikk azt sugallta, hogy nem folytat ügyvédi tevékenységet, ami alkalmas volt az olvasók megtévesztésére is.

[13] Állította, hogy a cikk hátrányosan befolyásolta a társadalmi megítélését, ezért a Pt(Y) 2:52. § (1) - (3) bekezdése alapján sérelemdíjra jogosult. Hangsúlyosan kérte értékelni a

szankció büntető jellegét annak érdekében, hogy az alperest a jövőben visszatartsa a jogsértő magatartástól. A sérelemdíj összegének meghatározásánál – a jogsértés összes körülménye mellett – szükségesnek tartotta figyelembe venni, hogy az online cikk alapján a napilapban megjelent írásban is beazonosíthatóvá vált.

[14] Kártérítési igénye jogalapjaként a Pt(Y) 6:518-522. §-ára, 6:527. §-ára és 6:532. §-ára hivatkozott. Állította, a cikk megjelenését követően a bevételei jelentősen csökkentek, 2017. évi viszonylag magasabb bevétele egy előző évi ügylet eredménye volt, 2018-ban viszont az ingatlanirodát értékesítenie kellett. Ervelése szerint 2017. és 2021. között a vállalkozása 22.057.258 forint veszteséget termelt, amelyhez a 2013-2016-os időszak figyelembevételével 4.400.000 forint elmaradt nyereség adódott, így a kára 26.457.258 forintot tett ki. Miután az inflációnak megfelelő áremelkedést nem tudta alkalmazni, ezért az érintett időszakban elmaradt haszna 10.800.000 forint volt, ezáltal az összes kára 37.257.258 forintot tett ki. Utalt a Pt(Y) 2:51. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjára.

[15] Az alperes elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő, kérte a keresetlevél áttételét a Fővárosi Törvényszékhez, míg érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult.

[16] Vitatta, hogy a cikk valótlan tényállítást tartalmaz, illetőleg hamis látszatot kelt. A két bűncselekmény személyi körének elkülönülése nem zárja ki, hogy a gyanúsítás időpontjában a felperes cselekményét a nyomozóhatóság a prostiklános üggyel összefüggésbe hozta. A szerint a (Y) család, azaz (személy 2. neve) és hozzátartozói futtatták a prostituáltakat, a felperes pedig azt ismerte el, hogy a (személy neve) és társai elleni büntetőeljárásban került sor a meggyanúsítására. Kiemelte, a cikk kizárólag azt tartalmazza, hogy a felperest a prostiklánként elhíresült család ingatlanvásárlással kapcsolatos ügyeivel összefüggésben gyanúsították meg, nem azt, hogy a prostituáltak futtatása ügyében, abból egyértelműen megállapítható, hogy őt az ingatlan adásvételek ügye érinti. Döntő körülménynek tartotta a cikk valós tartalmát, mert ahogy abban szerepelt, a felperes ügyvédi irodájában tartottak házkutatást, bizonyítékokat, iratokat foglaltak le a pénzmosás bűncselekményével összefüggésben, és tényszerű a közlés a felperes meggyanúsításáról, illetve arról, hogy vallomást nem tett, panasszal nem élt. Úgy vélte, a cikk közlései nem sértőek, az valójában az ügyészség sajtónak adott tájékoztatását tartalmazza, ezért felelősség nem terheli.

[17] További okfejtése szerint az ügyvédi iroda megjelölése nem azonos a felperes nevével, egyben hangsúlyozta a tájékoztatáshoz való jog elsőbbségét a felperes személyes adatainak védelméhez való jogával szemben. E jogok összemérése kapcsán rámutatott: a felperest kiemelkedő értékre elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben gyanúsították meg, amely esetben az elkövető beazonosítható megjelölésével érhető el a társadalom tájékoztatásának célja. Lényegesnek tartotta, hogy a cikkben szereplő információkat az ügyészségtől szerezte be, ennek eredményeként vált lehetővé a felperes irodájának beazonosítása, az ügyészség által nyilvánosságra hozott adatokat pedig jogosult volt kezelni. A sérelemdíj iránti igény emellett azért is megalapozatlan, mert a sérelmezett tényállítások nem alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Kifejtette, a személyiségi jogsértésnek nem automatikus következménye a sérelemdíj, ahhoz a hátrány bekövetkezése is szükséges, amelynek mértékét és konkrét hatásait vizsgálni kell. Megjegyzete, annak igényelt összege egyébként sem áll arányban a felperest ért, állított sérelemmel, az alperes felróhatóságával. A felperes vagyonában beállott csökkenés és a kifogásolt cikk közötti okozati összefüggés bizonyításának hiányában a kártérítési igényt ugyancsak elutasítani kérte. A csatolt okirati bizonyítékokat alkalmatlannak találta a felperesi állítások alátámasztására. A felelősség alóli mentesülés körében arra hivatkozott, hogy a cikk az ügyészségi tájékoztatáson alapult, a valóságnak megfelelően számolt be az érintett eljárásról, ezért – jogsértő magatartás hiányában – a marasztalására nem kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a kiadásában megjelent (weboldal neve) internetes portálon 2016. december 9-én 9 óra 45 perckor „(település neve)-i prostiklán ügy: ház kutatás volt a (felperes neve) ügyvédi irodában” címmel közzétett cikkel megsértette a felperes személyes adatok védelméhez való jogát, mert abban a teljes nevét szerepeltette. Eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte, hogy 15 napon belül véglegesen távolítsa el a weboldáról a cikket. Kötelezte, hogy saját költségén tegye közzé az ítélet rendelkező részének első, második, harmadik és negyedik bekezdését az eltávolított cikk helyén és ugyanitt kérjen elnézést a felperes nevének jogosulatlan megjelentetése miatt 8 napig elérhető módon. Emellett 3.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 635.000 forint perköltséget. A feljegyzett eljárási illetékből a felperest 1.050.000 forint, az alperest 450.000 forint állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[19] Miután a felperes sajtóközléssel kapcsolatosan hivatkozott jóhírnevének sérelmére, határozatának indokolásában azt vizsgálta, hogy megjelenésekor a cikk az ügy akkori állásának megfelelően tartalmazta-e a tényeket, az ott írtak mennyiben feleltek meg a főügyészségi közleménynek(Y) Megállapította, az egyfelől pontosan rögzítette a főügyészségi közlemény tartalmát, másfelől további információkat is közölt: a felperes teljes nevét, továbbá hogy vallomást nem tett. Rámutatott, a cím egyértelműen az elhíresült büntető ügyre utal.

[20] Kifejtette, a felperes szerint valótlán a cikk főcímében szereplő tényállítás, azaz hogy őt a prostiklános ügyben gyanúsították meg, azt azonban nem igazolta a perben, hogy ez az ügy – a gyanúsítottak eltérő személyi körére tekintettel – elkülönült a pénzmosásos ügytől. Kiemelte, a cikkíró átvette az ügyészségi közlemény tartalmát, nevezetesen, hogy a prostituáltakat futtató (település neve)-i bünszervezettel kapcsolatos nyomozással összefüggésben folyt a felperesnél a ház kutatás, de abból az is kiderül, hogy őt pénzmosással kapcsolatos adatbejelentés elmulasztása miatt gyanúsították meg. Tekintve, hogy az ügyészségi közlemény a két különböző eljárásra, azok személyi körére nem tért ki, az abban foglaltak közlésével az alperes nem állított valótlán tény, ahogy azzal sem, hogy a felperes nem tett vallomást. A cikk egészének vizsgálata alapján megállapította, hogy az elferdítés nélkül tartalmazza a közleményben foglaltakat, nem olvasható ki belőle olyan tartalom, amely szerint a felperest a prostituáltak futtatásával kapcsolatban gyanúsították meg. Így sem a főcím, sem a cikk tartalma nem alkalmas a jóhírnév megsértésére.

[21] Leszögezte: az ügyészségi közleményben nem szerepel, hogy a felperes tagadta bűncselekmény elkövetését, a perben pedig nem hivatkozott arra, hol és mikor közölte ezt. Erre figyelemmel nem tekintette valós tény hamis színben való feltüntetésének azt, hogy a cikkben ilyen tartalmú nyilatkozatra utalás nincs.

[22] Megalapozottnak ítélte azonban a felperes keresetét a tekintetben, hogy a nevének mint személyes adatának a hozzájárulása nélküli nyilvánosságra hozatala a Pt(Y) 2:46. § (2) bekezdése szerinti személyiségi joga sérelmét eredményezi. Ennek kapcsán azt tartotta döntő körülménynek, hogy a felperes nem vitatottan nem adott engedélyt a ház kutatásról szóló cikk megjelentetésére és nevének feltüntetésére.

[23] Elfogadta azt a felperesi érvelést, hogy a személyes adat nyilvánosságra hozatalának a NAIH gyakorlata szerinti feltételei nem állnak fenn: a büntetőeljárársban vétség elkövetésével gyanúsították meg, ami nem indokolta a neve megjelenítését. Ez alapján állapította meg a személyes adat védelméhez fűződő jog megsértését.

[24] Mivel a felperes igazolta, hogy a cikk a nevére történő keresés eredményeként jelenleg is megjeleníthető, ezáltal a jogsértés jelenleg is fennáll, alaposnak ítélte a Pt(Y) 2:51. § (1) bekezdés b) és d) pontja szerinti objektív jogkövetkezmények alkalmazását.

[25] A napilapban megjelent cikk kapcsán a „helyreigazítás” iránti igényt alaptalannak találta, mert a felperes ezzel összefüggésben nem hivatkozott jogsértésre.

[26] Részben helyt adott azonban az ítélet egyes rendelkezéseinek közzétételére irányuló kereseti kérelemnek azzal, hogy azokat az alperes az adott cikk helyén köteles megjelentetni. Az elégtételadást illetően azzal érvelt, hogy az betölti a célját, ha a felperes nevére kattintással mostmár a bíróság által alkalmazott jogkövetkezmények látható(Y)

[27] Az igényelt sérelemdíj kapcsán kifejtette, annak alkalmazása csak nemvagyonosi sérelem fennállta esetén indokolt. Döntése során értékelte, hogy a felperes neve a nagy nyilvánosságot kapott, elhíresült büntető ügygel összefüggésben a cikk miatt vált ismertté, és szintén nyilvánosságra került az ügyvédi kamara elnöke által ellene indított fegyelmi eljárás ténye. A cikk megjelenése után az ügyvédi iroda élete megváltozott, negatív hangulat alakult ki, egyes ügyfelek elhagyták az irodát, csökkent az ügyek száma, a kiszámíthatóságot bizonytalanság váltotta fel. Mérlegelte továbbá, hogy a felperes nem engedélyezte a neve megjelentetését, a cikkről nem volt tudomása. Mindezek alapján a felperest ért hátrányokat 3.000.000 Ft sérelemdíjjal találta kompenzálhatónak(Y)

[28] A tanúvallomásokot és az okirati bizonyítékokat alkalmatlannak ítélte annak alátámasztására, hogy a felperes bevételeinek csökkenése a cikk megjelenésével függött össze. Hangsúlyozta, egy ügyvédi iroda bevételeinek alakulása számos tényezőtől függ, önmagában az a körülmény, hogy az ügyfelek száma csökken, nem igazolja a felperes előadását. Megjegyezte, az érintett időszakban a Pp. bevezetése és a pandémia miatt az ügyforgalom csökkenése általános jelenség volt. Az okozati összefüggés bizonyítottságának hiányában a kártérítési igényt elutasította.

[29] A peres felek pernyertességének arányát 30-70 %-ban határozta meg az alperesre kedvezőbben, ezért a felperest marasztalta az alperes részperköltségében.

A fellebbezések és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[30] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

[31] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát és az alperes perköltségben marasztalását kérte. Elsőfokú perköltségét 2.600.000 forintban jelölte meg, míg másodfokon a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján kérte azt számítani. Másodlagos fellebbezése az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

[32] A Pt(Y) 1:4. § (2) bekezdése, 2:43. § d) pontja, 2:45 § (2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontja, 2:52. § (3) bekezdése, 2:53. §-a, 6:518. §-a, 6:519. §-a, 6:520. § a)-d) pontja, 6:521. §-a, 6:522. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a)-c) pontja, 6:527. § (1)-(3) bekezdése, 6:532. §-a, Pp. 183. § (1) bekezdése, 237. § (2) bekezdése, 263. § (1) bekezdése, 265. § (1) bekezdése, 266. § (1) bekezdése, 268. § (1) bekezdése, 276. § (1) és (5) bekezdése, 279. § (1) bekezdése, 342. § (3) bekezdése, valamint 346. § (5) bekezdése megsértésére hivatkozott.

[33] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes, illetőleg hiányos, ezért kérte kiegészíteni és kijavítani az abból hiányzó vagy tévesen feltüntetett alábbi közlésekkel: a felperes akként nyilatkozott a nyomozás során, hogy bűncselekményt nem

követett el (a továbbiakban: I/1.); az ügyészségi közlemény címe: „Gyanúsítottként hallgattak ki egy (település neve)-i ügyvédet a közös (külföldi ország neve)-magyar nyomozásban”(a továbbiakban: I/2.); a felperes meggyanúsítására nem a „prostituált” ügyben, hanem a prostituáltakat nem futtató egyéb személyek ellen pénzmosás büntette miatt indult ügyben került sor, az alperes sem állította, hogy a felperest korábban a prostitúció elősegítésében gyanúsították meg (a továbbiakban: I/3.); a tanúk a perben akként nyilatkoztak, hogy az ügyvédi iroda alkalmazottaitól „az iránt is érdeklődtek, hogy a felperes egyáltalán szabadlábon van-e” (a továbbiakban: I/4.); 2016. után néhány évig csökkent az ügyfelek száma (a továbbiakban: I/5.); csökkent az iroda bevétele 2017-2021., illetőleg 2019-2021. között (a továbbiakban: I/6.). Hiányosnak tartotta a kereset ismertetését is. Véleménye szerint az elsőfokú ítélet kiegészítendő az alábbi felperesi közlésekkel: az ügyészségi közlemény a felperes nevét nem tartalmazta (a továbbiakban: II/1.); a felperest pénzmosással kapcsolatos bejelentés elmulasztásának vétsége miatt hallgatták ki gyanúsítottként (a továbbiakban: II/2.); a vétség a bűncselekmény egyéb kategóriája, míg az alperes ellenkérelmében azt állította, hogy súlyos bűncselekménnyel vádolták meg a felperest, emiatt személye nyilvánosságra hozható volt (a továbbiakban: II/3.); az ügyészségi közlemény félórával később jelent meg, mint a cikk az online felületen, ezért az alperes nem hivatkozhat arra, hogy az az ügyészségi közleményben foglaltakon alapul (a továbbiakban: II/4.).

[34] Lényegesnek tartotta, hogy az alperes ellenkérelmében csak általánosságban vitatta a kártérítési igényt, tételesen nem, nem részletezte, melyik felperesi tényállítással nem ért egyet. Úgy vélte, ennek következtében az elsőfokú bíróságnak az általa előadottakat tényként kellett volna elfogadnia, ennek hiányában sérült a Pp. 266 §-a.

[35] Az érdemi döntést illetően kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a cikk az ügyészségi közlemény közzététele előtt jelent meg, emiatt az nem lehet összehasonlítás alapja. Az eljárás során ezért mellőzni kellett volna a közleménnyel kapcsolatos bizonyítást, meg kellett volna állapítani a jóhírnév megsértését és ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből az ügyészség közleményét.

[36] Álláspontja az volt, mivel az alperes nem vitatta azt a felperesi tényeloadást, hogy az ún. prostituált és a pénzmosásos ügy egymástól elkülönül és azt sem, hogy a nyomozás során a felperes úgy nyilatkozott, a bűncselekményt nem követte el, ezeket valós tényállításként kellett volna elfogadni. Megítélése szerint az alperesi cikk címe is jóhírnévsértő, mert valótlan tényt állít, amikor meggyanúsítását az ún. prostituáltos üggyhöz köti. Hangsúlyozta: személye a cikk folytán beazonosíthatóvá vált és az a kép alakult ki róla, hogy egy „prostituációval vádolt bűnbanda” része.

[37] A jogsértés objektív szankciói körében előadta, az online cikk alapján a nyomtatott napilapban is beazonosíthatóvá vált a személye, ezért indokolt ez utóbbi címdalán is megjelentetni az ítélet rendelkező részét. Az online verzió esetén is a nyitóoldalon való közzététel elrendelését kérte, mert nem biztosít megfelelő elégtételt, nem jut el közvetlenül az olvasóközönséghez, ha a sérelmes cikk helyén jelenik meg.

[38] A sérelemdíj felemelésének indokaként arra hivatkozott, hogy a cikk a mai napig érezteti hatását, az mind magánemberként, mind ügyvédként hírneve súlyos sérelmét eredményezi. Kérte értékelni, hogy személyes adata mellett a jóhírneve is sérült, e jogsértések együttes kompenzálására a megítélt sérelemdíj nem alkalmas.

[39] Kifejtette, a tanúbizonyítás igazolta az okozati összefüggést a cikk megjelenése és az őt ért hátrány között, az okirati bizonyítékok pedig alátámasztották, hogy korábban nyereséges vállalkozása a cikk közzétételét követően veszteségesé vált. Megismételte azt a korábbi álláspontját, hogy az alperes a kártérítési igényt csak általánosságban vitatta, tételesen nem, ezért az általa e körben előadottakat is valós tényként kellett volna elfogadni. Úgy vélte, a pandémia a bírósági eljárásokra gyakorolt megszorító hatást, az ügyvédi irodák működését

nem befolyásolta és a Pp. bevezetését sem ítélte az ügyszakot negatívan érintő körülménynek(Y) Hangsúlyozta, az alperes nem bizonyította felróhatóságának hiányát, az okozati összefüggés vonatkozásában pedig nem hivatkozott a Pt(Y) 6:525. §-a szerinti előreláthatósági klauzulára, ami úgy tekintendő, hogy védekezést, anyagi jogi kifogást nem terjesztett elő, ezért a bíróságnak a tényállást az általa előadottakra kellett volna alapítania.

[40] Hiányosnak tartotta az elsőfokú ítélet indokolását amiatt, mert nem tartalmazza tételesen a mérlegelés során irányadónak vett körülményeket: egyes tényeket miért nem talált bizonyítottnak, bizonyítékokat miért hagyott figyelmen kívül, illetve miért tulajdonított egyes bizonyítékoknak jelentős bizonyító erőt.

[41] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmének érveit a kártérítés tekintetében az elsődleges fellebbezésben foglaltakkal azonos tartalommal fejtette ki.

[42] Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult. Kérte mellőzni a teljes cikk (weboldal neve) weboldallról történő eltávolítására kötelezését, ezen felül elsődlegesen elutasítani a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelmet, míg másodlagosan 200.000 forintba leszállítani a sérelemdíj összegét. A felperest terhelő perkiöltséget a peresztességgel arányosan kérte felemelni, annak összegét nem jelölte meg.

[43] Felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjára hivatkozott.

[44] Véleménye szerint a megállapított jogsértéshez képest eltúlzott jogkövetkezmény a teljes cikk eltávolítása, azzal az alperes nevének törlése áll arányban. A sérelemdíjban marasztalását azért kérte mellőzni, illetve az összegét leszállítani, mert az eltúlzott a felperest ért sérelemhez, az alperes felróhatóságához viszonyítva: valótlán tény nem közölt, a felperes nevének megjelöléséhez pedig nagyobb közérdek fűződött, mint amilyen súllyal értékelhető a személyes adatainak védelméhez való magánérdeke. Kiemelte, a két cikk önállóan ítélandó meg, jogsértés csupán az online verzióban valósult meg, így jogkövetkezmény is csak ennek kapcsán alkalmazható.

[45] Álláspontja szerint az ügyvédi irodában dolgozók hangulatváltozása, az ügyfélszám csökkenése közömbös a felperest a nevének közzététele miatt ért sérelem szempontjából. Emellett a jogsértés nem kiemelkedő súlyú, ezért a sérelemdíj preventív funkciója sem érvényesülhet súlyozottan. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a keresetlevél pár nappal az elévülési idő lejártá előtti beadását, holott az igazolja, hogy a cikk nem okozott jelentős nemvagyoni sérelmet a felperes számára. Mindezek alapján az ítélet rendelkező részének közzététele megfelelő elégtétel, a felperest ért hátrány kompenzálásához szükségtelen a sérelemdíjban való marasztalás.

[46] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezéssel érintett ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte. Fenntartotta, hogy nem a neve, hanem a teljes cikk eltávolítása indokolt, mert a sérelmes helyzet már bekövetkezett. Megismételte a sérelemdíj kapcsán kifejtett érveit kiemelve, hogy az alperessel való peren kívüli egyezségkötési kísérletei miatt terjesztette elő az elévülési idő lejártához közeli időpontban a keresetét, ami nem jelenti azt, hogy nem érte jelentős nemvagyoni hátrány.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[47] A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése részben alapos.

[48] A felperes jogorvoslati kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmet is tartalmazott, ezért az ítéltáblának vizsgálnia kellett, történt-e az elsőfokú eljárás során arra okot adó orvosolhatatlan, lényeges eljárási szabálysértés.

[49] A felperesi fellebbezés áttekintése alapján megállapítható, hogy vagyoni kárigényét illetően az elsődleges és a másodlagos fellebbezésében részletezett érvei azonosak, ugyanazon jogszabályok megsértésére hivatkozott, hiányosnak, illetőleg tévesnek tartotta a megállapított tényállást, kifogásolta a bizonyítékok mérlegelését és azt, hogy alperesi vitatás hiányában nem az ő előadását fogadta el a bíróság valóban és a tényállást nem arra alapította. Az ítéltábla az egyezőség miatt az elsődleges fellebbezés felülbírálata körében tér ki a vagyoni kárigényt érintő hatályon kívül helyezés indokaként előadott hivatkozásokra is előrebocsátva, hogy az elsőfokú eljárás során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, ami a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítését indokolná [Pp. 380. § (1) bekezdés c) pont, 381. §].

[50] A Pp. 346. § (4) bekezdése szerint az indokolás a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. E szabályozásból kitűnően a bíróságot tényállás megállapítási kötelezettség terheli, ami azt jelenti, hogy a tényállást a lefolytatott bizonyítás eredményeként a bizonyítékok Pp. 279. §-a szerinti mérlegelése alapján, az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, a releváns tényekre szorítkozva kell megállapítani. Ennek során azokat a bizonyított, vagy a felek által nem vitatott tényeket kell rögzítenie, amelyeket ítélete jogi indokolása szempontjából, annak megalapozottságához jelentősnek tart, figyelembe vesz. A határozattal szembeni törvényi követelmény ugyanis az, hogy a döntés jogszabályi alapja közvetlenül kapcsolódjon az alapul szolgáló tényálláshoz. Mindebből ugyanakkor az is következik, hogy a nem bizonyított tények nem az ítélet tényállásában jelennek meg, hanem a jogi indokolásban: ott ad számot a bíróság arról, hogy valamely tényállítást miért nem talált bizonyítottnak, illetve egyes bizonyítási indítványok teljesítését miért mellőzte.

[51] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet tényállását nem találta sem iratellenesnek, sem hiányosnak, azaz kiegészítésre vagy kijavításra szoruló(nak) A felperes a perben állította, de nem bizonyította, hogy az alperes alkalmazottjával folytatott beszélgetés során tett olyan nyilatkozatot, miszerint bűncselekményt nem követett el (I/1.), ezért azt tényként megállapítani nem lehetett. Alaptalanul hivatkozott arra is, hogy alperesi vitatás hiányában e kijelentését valós tényállításként kellett volna elfogadni, erre ugyanis a Pp. 266. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kerülhet sor, ha annak tekintetében a bíróságnak kételye nem merül fel. Az alperesi védekezés valójában azt tükrözi, hogy a cikkben szereplő tények valósak, az ott írtak hamis látszatot sem keltenek, ami az elutasításra irányuló ellenkérelemmel együttesen értelmezve az el nem ismert felperesi előadások teljes vitatását jelenti. Ilyen körülmények között a bizonyítottság hiánya nem hagyható figyelmen kívül.

[52] Az ügy elbírálása szempontjából közömbös az ügyészégi közlemény címének feltüntetése (I/2.), mert a bíróság döntése során nem kapott szerepet.

[53] Nem iratellenes az elsőfokú ítélet 3. oldal [8] bekezdésében tett azon megállapítás, hogy a felperes meggyanúsítására a prostituáltakat futtató család pénzmosással kapcsolatos ügyében került sor (I/3.), mert a felperest ezzel összefüggő cselekménnyel vádolták meg. Ahogy arra az alperes a perben helyesen nyilatkozott: nem állította, hogy a felperest „konkrétan a prostitúció elősegítésében gyanúsították meg”. A tényállás kijavítása e tekintetben sem indokolt.

[54] Amint arra az ítéltábla a fentiekben kitért, a tényállásnak a felek és a tanúk nyilatkozatainak releváns részeit kell tartalmaznia, ezért a jogvita elbírálása szempontjából lényegtelen körülmények mellőzhetők, feltüntetésük felesleges, akár zavaró is lehet. Ilyenek az I/4. pontban felsorolta(Y)

[55] Ha valamely állított tény a bíróság nem talál bizonyítottnak, akkor az tényként nem vehető figyelembe, következésképpen a tényállásban sem kell – nemleges tényként –

szerepelnie (I/5., I/6. pont). Ezek hiánya nem eredményezi a tények téves, iratellenes megállapítását.

[56] A felperes a keresete elsőfokú bíróság által ismertetett tartalmának kiegészítését is kérte: megjelölte az álláspontja szerint hiányzó, a keresetlevelében írt mondatokat. Ezek közül az ítéltábla csak annak ismertetését tartotta indokoltnak, hogy az ügyészségi közlemény félórával később jelent meg, mint a cikk az online felületen. A felperes keresetében kifejtette, hogy e tény miatt az alperes nem hivatkozhat a közleményre olyanként, amin a cikk alapul (II/4. pont), vagyis az bizonyítékként nem értékelhető. Ennek amiatt van jelentősége, mert az elsőfokú bíróság jogi álláspontjának kialakítása során figyelembe vette a főügyészségi közlemény tartalmát, ítéletének indokolásában viszont nem fejtette ki, hogy a későbbi megjelenés tényét értékelte-e a döntése során. Ez a hiányosság azonban az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta, lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[57] A felperes további közlései – még ha azokat a keresetlevél tartalmazza is – nem kereseti kérelmek (II/1., II/2., II/3.), hanem tényből levont következtetések, feltűntetésük szükségtelen. Az ítéltábla a teljeskörűen és részletesen rögzített kereset és ellenkérelem további részletezését feleslegesnek tartotta.

[58] Az ügy érdemét illetően az ítéltábla előrebocsátja, az elsőfokú bíróság döntése során – ahogy az ítéletének [35] bekezdéséből kitűnik – azt vizsgálta, hogy „a sajtóközlemény a cikk megjelenésekor időpontban az ügy akkori állásának megfelelően tartalmazta-e a tényeket”. Miután a felperes által sem vitatott, hogy az ügyészségi közlemény tényszerű és objektív tájékoztatást tartalmazott az érintett büntetőeljárásról, a felperesnél lefolytatott házkutatásról, arról, hogy gyanúsítása milyen bűncselekményre vonatkozott, az alkalmas a perbeli cikk tartalmával való összehasonlításra annak megítélése érdekében, a cikkbeli kifogásolt állítások megfelelnek-e a valóságnak(Y)

[59] A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértését a (weboldal neve) című weboldalon 2016. december 9-én megjelent cikk kapcsán.

[60] A jóhírnév megsértésének a Pt(Y) 2:45. § (2) bekezdésében meghatározott tényállási elemei: az érintett személyére vonatkozó közlés, tényállítás kifejezése és annak valótlansága, valamint a közlés sértő jellege. Annak megítélésénél, hogy egy állítás sértő tartalmú-e, nem az egyén érzékenységet kell figyelembe venni, hanem – a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja értelmében – a társadalmi közfelfogás a döntő.

[61] Az Alaptörvény rendelkezései a sajtó szabadságát, a szabad tájékoztatást, a sajtó „demokratikus közvélemény” kialakításában betöltött szerepét kiemelt védelemben részesíti(Y) Ezt indokolja, hogy mindenkinek joga a megfelelő tájékoztatásra a közélet ügyeiről (Smtv. 10. §), ennek érdekében a sajtó feladata a hiteles, gyors, pontos, egyben a valóságnak megfelelő tárgyilagos tájékoztatás. A jóhírnév tiszteletben tartása tehát a sajtónak is kötelessége, éppen ezért feladata a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése.

[62] Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott, a főügyészség közleménye az ügy akkori állásának megfelelő, valós tájékoztatást tartalmazott, ezáltal – megjelenése időpontjától függetlenül – alkalmas volt a perbeli cikkel való összevetésre annak megállapítása érdekében, valósak-e a felperes által sérelmezett közlései(Y) Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy azok nem sértik a felperes jóhírnévét. A cikk szövegéből egyértelműen megállapítható, hogy az ún. prostiklán ügy a (Y) családhoz kapcsolható, e család tagjainak ingatlanvásárlási ügyeivel összefüggésben gyanúsították meg a felperest, a házkutatás arra tekintettel történt, hogy a bűnszervezet illegális bevételeinek leplezését célzó szerződéseket felkutassák, lefoglalják, mindez pedig megfelel az ügyészségi közleményben foglaltaknak, a közlések nem értelmezhetők a felperes által állított módon. Helytállóan,

jogszabálysértés nélkül helyezkedett arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a kifogásolt tartalmakkal nem állított valótlan tényt és valós az is, hogy a felperes nem tett vallomást, a gyanúsítással szemben panasszal nem élt.

[63] Összefoglalva: a cikk nem tartalmazott valótlan tényt és a valós tényeket sem tüntette fel hamis színben, tartalma az átlagos olvasó számára megfelelően értelmezhető, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte a jóhírnév megsértésének a megállapítását.

[64] A fellebbezési szakban már nem volt vitatott az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy az alperes megsértette a felperes személyes adatok védelméhez való jogát. Mindkét peres fél fellebbezése érintette azonban a jogsértés felróhatóságtól független további jogkövetkezményeinek alkalmazását. Az alperes a teljes cikk eltávolítása helyett csak a felperes nevének eltávolítását tartotta indokoltnak, míg a felperes a jogerős ítélet rendelkező részét és az alperesi elégtételadást a (weboldal neve) internetes portál nyitólapján, valamint a (napilap neve) című napilap címlapján is kérte közzétenni.

[65] Tekintettel arra, hogy a kifejtettek szerint kizárólag a felperes személyes adatok védelméhez fűződő joga sérült az internetes cikk megjelentetésével, a jóhírnévhez való joga nem, indokolatlan a cikk egészének eltávolítása. A törlésnek ki kell terjednie az ügyvédi iroda elnevezésére is, mert egyrészt abban a felperes vezetékneve szerepel, abból felismerhető, másrészt nem irodaként, hanem egyéni ügyvédként dolgozik(Y) Az egyébként tényszerű tájékoztatásra tekintettel a felperes nevének eltávolítása tekinthető arányos és szükséges jogkövetkezménynek(Y) Erre figyelemmel az ítéltábla mellőzte az alperes kötelezését a cikk egészének eltávolítására, azt a felperes nevének eltávolítására szűkítette. Ezzel a jogsértés megszüntethető.

[66] A Pt(Y) 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás lényege, hogy a jogsértőt cselekménye jogsértő voltának elismerésére kötelezi a bíróság szűkebb, vagy tágabb nyilvánosság előtt. Az elégtételadás erkölcsi jóvátételt jelent olyan tartalmú nyilatkozat közzétételével, ami tudatosítja a jogsértés tényét azzal a személyi körrel, amely előtt a felperest a sérelem érte. Ha a jogsértés sajtóközleményben valósult meg, akkor az elégtételt nyújtó közleménynek a jogsértő sajtóközleménnyel azonos helyen és formában kell megjelennie (hasonlóan: BDT2010. 2231.). Az ítéltábla álláspontja az, hogy a megállapított személyiségi jogsértés esetében az elégtételadás nem alkalmas arra, hogy a célját betöltse: attól nem várható, hogy a személyes adatok megsértése folytán a felperes életében bekövetkezett negatív változás pozitív irányba billenjen. Az magában hordozza egy újabb negatív változás veszélyét, mert egy már vélhetően lecsendesült helyzetet újra felidéz az olvasóközönségben. Emiatt indokolatlan a papír alapú sajtótermékben is közzétenni az elsőfokú bíróság által elrendelt elégtételadást. Alperesi fellebbezés hiányában ugyanakkor az erre irányuló kereset teljes elutasításáról az ítéltábla nem dönthetett.

[67] Megalapozottan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest sérelemdíj megfizetésére, az összeg meghatározásával azonban az ítéltábla nem ért egyet. Arra helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy a Pt(Y) 2:52. § (1) bekezdéséből következően a személyiségi jog megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj, mert a sérelemdíj funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nemvagyoni sérelmek kompenzálása. Ezért a körülmények bírói mérlegelése adott esetben, így a bagatell igényeknél azt eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. A Kúria jogértelmezése szerint a Pt(Y) 2:52. § (2) bekezdésének „a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges” fordulata ugyan mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának kötelezettsége alól, de sérelemdíj csak nemvagyoni sérelemért követelhető (Pfv.I.20.089/2023/7.), vagyis szükséges, hogy az legalább a köztudomás alapján megállapítható legyen. A sérelemdíj egyik – legfőbb – funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a személyiségi jogában sértett fél anyagi kárpótlása. Másik funkciója,

hogy egyfajta magánjogi büntetésül szolgáljon a hasonló jogsértések megelőzésére (Pfv.IV.20.464/2018/8., BH2019. 268.). A sérelemdíj meghatározásakor a jogsértés következményeit annak súlyára, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel kell értékelni, és ezek alapján kell megállapítani a nemvagyoni hátrány kompenzálására alkalmas összeget (Pfv.20.394/2023/5.).

[68] A felperes nevének megjelentetése, ezzel személyének a prostiklán üggyel való bizonyos fokú összekapcsolása, a vele szemben kezdeményezett fegyelmi eljárás nyilvánosságra kerülése miatt magyarázkodásra kényszerült, ami rá és környezetére egyaránt negatív hatást gyakorolt, alkalmas volt társadalmi megítélésnek hátrányos befolyásolására, kedvezőtlenül hatott a szakmai megítélésére, ügyvédi tevékenységének minősítésére. Az ilyen jellegű jogsértéssel köztudomásúan együttjáró sérelmet meghaladó immateriális hátrányt azonban a felperes nem igazolt. Fontos továbbá, hogy a cikk tényszerűen, a felperes jóhírneve megsértése nélkül számolt be a házkutatásról és a gyanúsítás alapjául szolgáló cselekményről. Ugyanakkor mivel ezeknek nem lehetett volna a felperes személyével összekapcsolva nyilvánosságra kerülnie, a felsoroltakat a sérelemdíj meghatározásánál értékelni kell. Az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj viszont e körülmények mérlegelésének eredményeként is eltúlzott. Lényeges ugyanis, hogy az ügyfélkör általa figyelembe vett változása, az ügyfelek számának esetleges csökkenése – az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben – a kártérítés jogszabályi feltételei megvalósulása esetén is csak a vagyoni károk körében értékelhető, a sérelemdíj összegének meghatározása szempontjából nem releváns. Az eset összes körülményét, különösen a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, a jogsértés felperesre és környezetére gyakorolt hatását tekintetbe véve, valamint mérlegelve, hogy a cikk nyomán a papír alapú sajtóban megjelent cikkben is beazonosíthatóvá vált a felperes személye, az ítéltábla 1.500.000 forint összegű sérelemdíjat ítelt az elszenvedett nemvagyoni sérelemmel arányban állónak, ami alkalmas az alperes jövőbeni jogsértéstől visszatartására is. Figyelmen kívül maradt ugyanakkor a sérelemdíj összegének a meghatározása során, hogy a felperes az elévülési idő lejártához közeli időpontban terjesztette elő keresetét, az ugyanis nem bizonyítja, még csak nem is utal arra, hogy egyáltalán nem érte nemvagyoni hátrány. A felperes az elévülési időn belül bármikor jogosult a jogsértésből eredő követelését érvényesíteni.

[69] A Pt(Y) 2:52. § (1) bekezdése értelmében, aki személyiségi joga megsértéséből eredően kárt szenved, a jogellenesen okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kára megtérítését. A Pt(Y) 6:519. §-a szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

[70] Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési igénye tekintetében a rendelkezésre álló bizonyítékokat (adóbevallások, tanúvallomások) okszerűen mérlegelte és helytálló következtetést vont le az állított bevételecsökkenés, valamint a megállapított személyiségi jogsértés közötti okozati összefüggés hiányára. A csatolt adóbevallásokból kitűnően a felperes bevallott bevételei a 2013-2020. közötti időszakban jelentős ingadozást mutatott(Y) Azok 2016-ban csökkentek, ami azonban nem mutat összefüggést a cikk megjelenésével, tekintve, hogy az 2016 decemberében jelent meg, így hatása leghamarabb a következő évben lett volna észlelhető. Ezzel szemben 2017-ben a bevallott bevételek emelkedést mutatott(Y) Kétségtelen, hogy az ezt követő években visszaesést igazolnak az adóbevallások, ebből a tényből azonban nem lehet okszerű következtetést levonni arra, hogy pusztán a felperes nevének a cikkben való megjelenése okozott bevételekiesést, ezáltal vagyoni hátrányt, kárt a számára. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az ügyvédi tevékenységből eredő bevételek alakulását számos körülmény befolyásolhatja, amelyeket megfelelően mérlegelve, megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy bizonyossággal nem állapítható meg

okozati összefüggés a felperes nevének a cikkben történt megjelölése, és a több, mint egy évvel későbbi bevételecsökkenés között.

[71] A vagyoni kárigény tekintetében is hivatkozott a felperes az alperesi vitatás hiányára, azaz arra, hogy összecsúszva, tételesen nem fejtette ki, miért tartja alaptalannak a követelést. Hangsúlyozza az ítéltábla, az alperes a per során mindvégig vitatta a vagyoni kárigény jogalapját és azt elutasítani kérte. Ilyen körülmények között az összecsúszás tételes vitatásának hiánya nem járhat azzal a következménnyel, hogy a bíróság a felperesi előadást valóban fogadja el. Az elsőfokú bíróság ennek kapcsán sem sértette meg a Pp. 266. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[72] A felperes fellebbezésében az alperest kérte kötelezni az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére, míg az alperes a felperes terhére megállapított elsőfokú perköltség összegének felemelését igényelte. Az elsőfokú ítéletet az ítéltábla javarészt a felperesre kedvezőtlenebbül változtatta meg, azaz az elsőfokú eljárásban a felperes nagyobb arányban lett pervesztés. Ezért egyfelől nem mellőzhető a felperes elsőfokú perköltségben való marasztalása, másfelől mivel az alperesnek megítélt elsőfokú perköltség a pertárgyértékre is figyelemmel arányban áll a jogi képviselő által az elsőfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel, az annak megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmek alaptalanok(Y)

[73] A kifejtettek tekintetével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta azt.

[74] A felperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, míg az alperesi fellebbezés részben megalapozott. A felperes fellebbezési pertárgyértéke 39.257.258 Ft, az alperesé 3.000.000 forint. Az alperes így a másodfokú eljárásban mintegy 96,5 %-ban pernyertes. Ennek figyelembevételével a felperes köteles a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján viselni az alperes arányos másodfokú perköltségét az IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint, amit az ítéltábla a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékel, értékelve a jogi képviselő másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységét.

[75] A perre a tárgyi illetékfeljegyzési jogra vonatkozó rendelkezések alkalmazandók az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja értelmében, emellett a felperes személyes költségfeljegyzési jog kedvezményében részesült. Fellebbezése sikertelenségére tekintettel köteles viselni a fellebbezéséhez kapcsolódóan felmerült és feljegyzett 2.500.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján. Az alperes fellebbezésének pertárgyértékéhez igazodóan feljegyzett fellebbezési eljárási illetékből (240.000 forint) a pernyertesség-pervesztesség arányában a felperes és az alperes egyaránt 120.000 forint megfizetésére köteles az állam javára a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára [Itv. 46. (1) bekezdés]. Közleményként fel kell tüntetniük adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

Szeged, 2024. február 23.

Dr. Kiss Gabriella s(Y)
Erzsébet s(Y)

a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra s(Y)

előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó

táblabíró

